Фотографът сам знаеше, колко пъти, стоя-
ли сядо, а мъдрецът толкова се мъчеше
да прави да се качат. Но се пак, бла-
годарение Господа, имаше що да се снима-
ме. И сити сме, и облечени, и ... можем
дори и другите пъти да отдъхнем ...
(Фотографът се позна на Пенчев) ... ако
ним се харесва.

Какво се прикаже по-нататък, Гри-
горчо не гу. Знае майка му и го прати
в дъщинкар спат да се учи.

– Иди да се учиш. Не с ний работа
тук да подслушваш!

Като се върна в дъщинкар спат,
Григорчо тъкмо прие себе си „Родно
Слово", но не му се четеше. Всичко Гри-
горчо видно и чуно прибързване в на-
вата му непрестъно въпроси.

„Говаркана се чрез ..." – мислеше
той. – Странно. Не разбирам защо и се да
се чрез? Сякаш се очеи да кажа, бръзъ-
чедкана Вирока – за Павел Андреич.
Но за пак и Павел Андреич, пека да до-
чуеше, може повиде да се очеи: ний и-
мами зъбари вериери, жубови дреи, у
които винаги обущата се цъпнеят, но
да се чрез пъкой на мой страшен фран-
цузин, ся чувствуюсь и в плетени
обувки ... фи! Изаду Говаркана се
Евроманиак
пека, щото „Женчев да се очеи"

Когато госпожа щъдеше да кажи,
Пенчо отиде да прибира спалнят. Ут-
пенчето не у Вилеще осталъ. Лицето